

Vzpomínka partyzána - staršiny - Andreje Melka, který byl jedním z desantu, který po speciálním výcviku ve Svjatošíně u Kyjeva byl poslán do ČSSR a stál u vzniku I. part. brigády Jana Žižky. Staršina Melek se vyznamenal v bojích ve V. Karlovicích, Štavníku, kde velel skupině v počtu 100 partyzánů. Po zradě na Kněhyni pod Radhoštěm s radisty a partyzány ustupoval přes Val. Bystřici směrem na Vsetínsko.

Staršina Melek uvádí :

Nad ránem jsme zůstali v jednom lese. Ráno nás viděli místní lidé, jak šli do práce. Bylo to pro nás velmi nepříjemné. V lese jsme byli celý den a radisté se pokoušeli navázat spojení s Kyjevem. Pro slabé baterie se nám to nepodařilo ani na Kněhyni. V noci jsme pokračovali v cestě a dostali jsme se nad ránem do jednoho lesa, kde nablízku byl dům, stodola a dvě menší hospodářské budovy. Chlapce jsem nechal v lese a šel jsem se podívat do domu.

Po zaklepaní mi otevřel hospodář Josef Štůsek a já jej hned požádal o jídlo. Hned se mně zeptal, zda jsem sám, nebo je nás více. Pozval mně dál, že můžeme přijít všichni, že u něho budeme v bezpečí. Venku začal padat sníh s deštěm. Utěšoval mne, pokud to neutichne, že můžeme u něho bydlet. Požádal jsem jej, zda by nám nemohl opatřit baterie, že je nutně potřebujeme. Byl zvědavý na co je potřebujeme, zejména takové množství 20 kusů. Vysvětloval jsem, že je potřebuji večer při čtení mapy. Odpověděl, že baterie sehnat bude velmi těžké, že kupovat takové množství by bylo velmi nápadné a že nemá přátel, kteří by mu pomohli.

Večer jsem se rozhodl, že půjdu hledat bezpečnější místo pro radisty. Vybral jsem si partyzána Míšu a jeho společníka, oba utekli z koncentráku. O své rozhodnutí jsem informoval pouze radisty. Do rána jsme došli pod Velkou Lhotu do údolí. Celou cestu hustě sněžilo. Přišli jsme k prvnímu stavení asi v 5 hodin, ráno. Hospodář stál na dvoře, kde jsem jej pozdravil a požádal o jídlo. Na dvůr vyběhl i jeho 13 letý chlapec, který poslouchal náš rozhovor. Hospodář nám řekl, že by nám jídlo dal, ale teď nic nemá. Jeho chlapec ráno místo do školy, šel nás udat na četnickou stanici. Naštěstí měl službu český strážník - vlastenec, který se s chlapcem vrátil k jeho rodičům a tam jim domlouval.

My sme šli dále a nakonec jsme opravdu našli i skutečné vlastence, ilegální pracovníky. Navázali jsme okamžité spojení s Jaroslavem Šrámkem nad Velkou Lhotou. Bydlel na kopci na samotě asi 2 km od Velké Lhoty. Šrámek byl tehdy vdovcem a měl 2 letého syna Jaroslava. Tak jsem si vyslel, že situace je pro nás zachráněná, a že se mohu vrátit pro radisty. Šrámkovi slíbili, že seženou i baterie. A právě tehdy přišla jedna žena a informovala Šrámka, co se stalo ve stodole u Štůsků, že tam bylo postřílení partyzánů a někteří zajati. Tak jsem definitivně ztratil možnost radiového spojení, zůstal jsem sám se dvěma spolubojovníky. U Štůsků jsme zůstali až do ledna 1945.

S jedním partyzánem, který přežil masakr ve Štůskové stodole, jsem se setkal po válce. Tento mi tvrdil, že se mu podařilo utéct do lesa a tak se zachránit. Byl to Voloda, který mě překvapil, že měl mapu. U Štůsků padli dva radisté a tři partyzáni byli zajati. Na jaře 1945, když sešel sníh, jsme se přemístili k jednomu hajnému nad Valašské Meziříčí. Podnikali jsme menší partyzánské akce proti Němcům. S brigádou J. Žižky jsem se již nepojil. Hledal jsem spojení prostřednictvím místních lidí, ale nepodařilo se. Z hlášení četnické stanice Malá Lhota :

Když hlídka asi kolem 14 hod. prohledávala stodolu zemědělce Josefa Štůska č. 63., bylo na jednoho muže hlídky jagkomanda vystřeleno. Na to velitel hlídky dal rozkaz, aby stodola byla obklíčena. V průběhu útoku na stodolu byla tato zapálena. Dva partyzáni - jeden muž a jedna žena zasaženi a tři zajištěni. Štůsek a jeho rodina byli zajištěni a předáni orgánům bezpečnostní služby v Horní Bečvě.